

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ

## Η ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΙΚΩΝ

(Από το παθολογικό μέρος της γυναικείας μελέτης «Η ΜΑΤΙΑ»)

(συνέχεια)

Η ψυχική αναταραχή του ύπνωτισμένου ύπνου δίνει άλλοτε, τη δύναμη να φανούν κάποια παράξενα, άπιστευτα, να τ' άκουσ, φαινόμενα, που ηλεπάθεια τα ονομάσαμε. Η ψυχή, δηλαδή, του ύπνοδάτη βλέπει, σαν όνειρο, τόπους μακρινούς, γνωστούς ή άγνωστους, βλέπει πρόσωπα π' άλλοι λείπουν, παρακλούς τις πράξεις τους, παρατηρεί την κατάσταση τους, κι ό,τι είδε, ό,τι στο μαγικό αυτό φερούγισμα της έννοιασε, το μολογεί πιστά, σαν τη ρωτήσουμε, ή το δείχνει στη ματιά, την πιστή αυτή φωτογραφία κάθε της έντύπωσης. Τα πνευματιστικά αυτά φαινόμενα, που με την ανάκαλυψη των άχτιών του Ρίτγκεν καινούριες συζητήσεις μας φέραν, δεν περιμένετε, βέβαια, να ξεκαθαριστούν στη μικρή μονογραφία μας. Έμεις μερικά περιστατικά μόνο θα σας αναφέρουμε, για να γενούν εύκολονόητα τα γραφόμενά μας: Είχα ένα φίλο άξιωματικό, που στον πόλεμο βρισκότανε στη Θεσσαλία. Στο σπίτι του, στην Αθήνα, δούλευε μια κοπέλλα που πολύ συχνά προσβαλότανε από ύστερικές κρίσεις και με τη μεγαλύτερη εύκολια ύπνωτιζότανε. Όσο για το τελευταίο, να πούμε την άλλη θεία, πολύ βοηθήσε ή άνοησία ένους γιατρού, συγγενής της κυράς της, που για να δείξη φαίνεται τη σοφία του, κάθε ώρα και στιγμή, ποίχε κέφι, την ύπνωτιζε, μη λογαριάζοντας πως χειροτέρευε τη κατάσταση της. Τη μέρα ίσα ίσα της πρώτης υποχώρησης, ό ειρημένος αυτός συνάδερφος θυμήθηκε το παιχνίδι του και πήγε να την ύπνωτισή. Είτανε άπομεσήμερο και πολλοί βρεθήκανε στο σπίτι μαζωμένοι, πρώτα που πολύ το γιατρό κολάκεψε. Η δύστυχη Μαριώ ύπνωτίστηκε και πήρε την όψη της ύπνοδασίας...

— Άκουσε! να μας πής τί κάνει ό ταγματάρχης, που βρίσκεται, πολεμά ή όχι; — Φώναζε δυνατά ό γιατρός, σαν άλλος αυτός: Έτιμ, κυρίαρχος της ψυχής της δούλας.

Η ύπνωτισμένη δεν έδειχνε πως τον άκουγε. Μένανε πάντα καρπωμένα κι άψυχα τα μάτια της και μόνο τα γλέφαρα σιγοτρέμανε σ' ένα σπασμωδικό κούνημα.

— Λέγε! πούν' ό ταγματάρχης; τότε βλέπεις; πές μας το! το θέλω! φώναζε ό γιατρός δυνατά...

Τα μάτια της δούλας λίγο λίγ' άνοιξαν, ή τρεμούλα των γλεφάρων έπαιζε κ' ή ματιά της έγινε σταθερότερη, φωτίστηκε, κ' έδειξε πως κάτι της κινούσε την προσοχή. Όλοι με μεγάλη περιέργεια προσμένανε το χρησμό της καινούριας αυτής Πυθίας. Είχανε μέρες να πάρουνε είδησεις και φαντάζεστε τη λαχτάρα κι άνησυχία τους.

— Τι βλέπεις; τί κάνει ό άφέντης σου; ξαναρώτησε ό γιατρός θυμωμένος για την άργοπορία της.

Η ματιά άστραψε τότε με τρομαγμένη, και σε λίγο χλιδερή, πονεμένη, έβγαλε στα δάκρυα. Άναφιλητά της κλονίζανε τα στήθια και πνιγμένες βραχνές φωνές κολούσαν, θαρρείς, πριν βγούν απ' το λάρυγγι της. Μισοσηκώθηκε και τίναξε άταχτα τα χέρια, σαν κάποιο φοβερό έφιάλτη ναδειωνχε. Όλοι παγώσανε. — Ξύπνα την, γιατρέ, μου κάνει κακό, δεν μπορώ να τη βλέπω! φώναζε ή κυρά της, χίλια δυό κακά στο νού της βάνοντας.

Τα μάτια της δούλας σε λίγο κοκκίνισαν κι ή ματιά της συλώθηκε άγριεμένη με τρεμούλα κλονίζε το κορμί της, σαν άναμόδερτη καλαμιά, κι άγριες φωνές ξεσπάσαν τέλος από το στόμα της.

— Φεύγουν! φεύγουν! πλακώνουν οι Τούρκοι!... Θα μας πάρουνε τη Λάρισα... Νάτος ό άφέντης!... κιντύνει άρρωστος... νάτος! κι άλλοι μαζί του άρρωστοι στο σιδερόδρομο!

Της δούλας τ' ασυλόγηστα αυτά παραμυθήματα, είτανε ή πρώτη είδηση της μεγάλης κείνης φουρτούνας που όλους μας καταπλάκωσε. Το ίδιο βράδυ, ύστερ' από λίγη ώρα, διαδόθηκε το έπιστημο τηλεγράφημα πως αφήκαμε τη Λάρισα στους Τούρκους. Το ίδιο βράδυ, απ' άλλο τηλεγράφημα, μάθανε πως σε κακό χάλι, πληγωμένο και τυφικό, φέραν τον άξιωματικό στο Βόλο για το νοσοκομείο.

(Ακολουθεί)

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

— Ξέρετε, κύριε, αρκετά καλά, πως είμαι 27 χρονών.  
— Άμ' αυτό δα το ξέρω, κυρία μου' είναι 8 χρόνια τώρα που μου το λέτε.

## ΜΕΘΕΞΙ ΓΑΜΟΥ

Τ' άφαντα ξάνα τα μαλλιά και ξάνα τα μαμαπάκια και στην άνεμη τύλιχ' τα να στήσουν χορό, βάλα στη ρόκα σου ύστερα και φτιάσε τα ρουχάκια... και το τραγουδι άς χύνεται σαν τη βροχή άργιό.

Στα δαντροκλάδια ό άνεμος μονιάζει με φοβέρα και σκουίζουν οι σουρίχτρες του σαν κόρακες στριγγά, και πάλι σαν τον άρρωστο στενάζει και βογγά, μα μες τραγουδι μέλπουμα μαζί με τον άγέρα.

Το παραμυθι λέγε μου που έδλεγε ή βάδω τις χειμωνιάτικες βραδιές στο πλάι του μαγαλαίου. Θυμάσαι; κι' άφαντα παιδιά που τάβριαν στον κάδο μαμαρωμένα από τα φίλια τα δόκρυα του χιονιού.

Τραγουδά και την άνοιξη θα βρούμε σαν τη φύση που έμειθεσε και τα θολά της θάλασσας νερά, στο γάμο μας το ύπέρχο κι άράνταστο μεθές; που είναι κι αυτό ξεφάντωμα κ' είναι κι αυτό χαρά.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΙΓΡΑΣ

## Η ΙΛΙΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗ

Μια ξεχωριστή θέση μέσα στα βιβλία μου κρατάει ένας άμορφοτυπωμένος, καλλιτεχνικώτατος τόμος που με καμάρι κάθουμαι και τον θεωρώ, όπως κώνω πολλές φορές για τα βιβλία της φτωχής μου βιβλιοθήκης. Είναι ή 'Ιλιάδα του Πάλλη.

Δε θα γράψω τώρα κρίση για το μεγάλο αυτό έργο που ή έκδοσή του άποτελεί φιλολογικό γεγονός. Ήθελα μόνο με λίγα λόγια να δείξω το θαυμασμό μου για την μοναδική αυτή εργασία του Πάλλη που τον κατατάσσει στην τάξη μεγάλου συγγραφέα. Γέτοια έργα δεν κρίνουνται. Δεν είναι δηλαδή έργο του καθενός να κρίνη έργα τόσο μεγάλα. Δε μετάφρασε ό Πάλλης τον Όμηρο, όχι. Τον ξανάχυσε, τον έδημιούργησε, κι άπομένει — μου φαίνεται — το βιβλίο αυτό ή μεγαλύτερη δημιουργία για την φιλολογική Έλλάδα των πέντε ή δέκα που μπορούν να νοιώθουν από Ποίηση κι από Τέχνη.

Οι άλλοι άς διαβάζουνε τις μεταφράσεις του Βουτυρά με τις όποιες τόσο ένθουσιάζονται οι Αθηναίς. Ο Πάλλης δεν είναι σήμερα ή εποχή να καταλάβη τη θέση που του άνήκει. Και το βιβλίο αυτό για το μέλλον είναι. Σήμερα είναι μόνο

Η κόρη έτούτη φαίνεται, και κλαίγει και φωνάζει. Με μια σπαρταχτική φωνή, σαν το πουλί που κλαίγει, "Όταν στη μαύρη του φωλιά δε βρισκή τα πουλιά του.

Έτσι λοιπόν κ' έτούτη έδώ, σαν είδε γυμνωμένο Τόν άδερφό της, δένεται, κλαίγει και ξεφωνίζει. Και λείε κατάρες φοβερές γι' αυτούς που τόχουν κέμει.

Και φέρνει με τα χέρια της άμέτως ξερή σκόνη, Και χύνει κι' από χάλκινο καλόρτευστο κροντήρι, Και με τριπλές σπονδές τιμά καλά Τόν πεθαμένο. Μά έμεις, άμα την είδαμεν, άπάνω της όρμώντας, Τήν πιάνουμε, χωρίς αυτή καθόλου να τρομάξη. Και την κατηγορούσαμε και για τα περασμένα. Και για τα τωρινά. Κι' αυτή τίποτε δεν άρνιέται, Κ' είναι για μένα χαρά, μα πάλι και λυπούμαι. Γιατί κανείς απ' τα κακά γλυκό ναι να γλυτώση. Αλλά πικρό ναι στο κακό τους φίλους του να σέρνη. Μά μπρός στη σωτηρία μου αυτά δε λογαριάζουν.

Κρέων

Έσύ λοιπόν, που πρὸς τη γῆ την κεραλή σου γέρνεις, Τό μαρτυράς πως τόκαμες, ή μήπως και τ' άρνιέσαι;

Αντιγόνη

Και μαρτυρώ πως τόκαμα, και μήτε τ' άπαινούμαι.

Κρέων (στο Φύλακα)

Έσύ είσαι έλεύτερος λοιπόν; πήγαινε όπου σ' άρέσει! Έγλύτωσες πολύ φτηνά βρειά κατηγορία.

(Οι φύλακες φεύγουν βιαστικά)

Μά έσύ, μίλησε σύντομα, πές μου με λίγα λόγια.

Ήξερες πως διαλάλησα κανείς να μην το κάμη;

Αντιγόνη

Τόξερ. Πως μπορούσα δα εγώ να μην τ' άκούσω;

Κρέων

Και μολοντούτο τόλμησες το νόμο να πατήσης;

Αντιγόνη

Ναι. Γιατί ό Δίας δεν ήτανε, μηδ κ' ή Δικαιοσύνη, Των κάτω θεών συντρόφιστα. που τάχαν διαλαλήσει, Που τέτοιους νόμους όρισαν αυτοί για τους ανθρώπους.

Και δεν ένόμισα ποτέ τα διαλαλήματά σου. Πως έχουν τέτοια δύναμη, που να μπορούν να ρίξουν Τους άγραφους κι' άλθέντους νόμους των άθανάτων. Γιατί όχι σήμερα και χτές; αυτά θα ζούνε πάντα. Και πότε πρωτογίνηκαν κανέναν δεν το ξέρει.

Έγώ λοιπόν δεν έπρεπε, για φόβο απ' τους ανθρώπους,

Άπ' τους θεούς να παιδευτώ. Γιατί πως θα πεθάνω Τόξερ βέβαια — σά θνητή — και πριν το διαλαλήσης.

Όμως κι' αν πριν απ' Τόν κειρό πεθάνω, τόχω [κέρδος.

Γιατί όποιος σαν έμένα ζῇ μέσα στη δυστυχία, Μήπως δεν έχει διάφορον αυτός όταν πεθάνη; Κι' αν είναι τέτοιο ριζικό να βρω, δεν το λυπούμαι. Όμως αν άζηνα άθαφτον αυτόν Τόν πεθαμένο, Όπου μια μάνα και τους δυό μας έχει γεννημένους,

Για κείνο θα λυπούμουναι γι' αυτά όμως δε λυπούμαι. Άλλ' αν εγώ σου φαίνομαι πως τώρα κάνω τρέλλα, Δεν ξέρω ποιός από τους δυό τρελλός μπορεί για [νάνα!

Κορυφαίος

Άγριο σαν του πατέρα της είναι το φυσικό της. Κι' αυτή — δεν ξέρει να λυγξ μπροστά στη δυστυχία.

Κρέων (στον Κορυφαίο)

Μά άκουσε αυτό που θα σου πω: πως το μεγάλο [πείσμα,

Αυτό πρωτοσωριάζεται και το σκληρό τ' άτσάλι. Που το παρήψε ή φωτιά, σαν το γυαλί ραγίζει. Και τ' άγριώτερα άλογα, μικρά χαλιναράκια. Βάζει σε τάξη. Και ποτές εκείνος πούναι δούλος. Δεν πρέπει νάν' περήφανος. Μά έτούτη έδώ, και τότε. Με πρόσβαλε, που πάτησε το νόμο πουχα βγάλει.

για να χλευάζεται από τους στενοκέφαλους και να μελεπιέται σαν 'Εθαγγέλιο — μή δεν είναι και ο 'Ομηρος 'Εθαγγέλιο — από τους έκλεχτους.

Θα έρθη όμως μέρα — ο Θεός να δώσει να είναι κοντά η χρυσή αυτή μέρα — που τα 'Ελληνόπουλα θα μεγαλώνουν με το βιβλίο αυτό στα χέρια. Γιατί είναι βιβλίο τέλειο στο σύνολό του. Γιατί το γέννησε μια καλλιτεχνική όρμη, μια ποιητική ψυχή που σκόρπισε όλη τη χάρη και όλη τη λεβεντιά της για ό μ'ας δείξει πως ο 'Ομηρος δεν πέθανε μά ζή και θα ζή αιώνια στις ψυχές των Ρωμιών.

Με τον 'Ομηρο δρόσιζαν τις ψυχές τους οι άρχαιοι κι άναθρεφαν τα παιδιά τους, έχοντας αυτόν για πρώτο διδαγτικό βιβλίο. 'Ομηρο βάλτε και σήμερα στα σχολεία για να ξαναανιώσει η μαρμαμένη Ρωμιούσνη. 'Ομηρο, 'Ομηρο, 'Ομηρο. Τόν 'Ομηρο του Πάλλη μας. Και ποιόν άλλον;

Γόρου

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

## Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

## ΣΥΛΛΟΓΟΣ „ΑΤΘΙΔΩΝ“

Θα προκαλέσω τον κ. Ταγκόπουλο να σεβάσθην τον τίτλον του έφρου μου. Όσο κι αν του κάθονται στο στομάχι οι «'Ατθίδες» — κ' έννοώ την λέξη, όχι δε και το πράγμα — είναι μερικά περιστάσεις που η λέξη μας είναι απαραίτητη, άρ' ου ζωγραφίζει θαυμάσια εκείνο που θέλουμε να είπούμε.

'Ατθίδες σήμερα δεν έχουμε, γιατί δεν έχουμε και άρχαίον 'Αστν, δεν έχουμε άρχαίον θέατρο, δεν έχουμε τόσ' άλλα πράγματα που άποτελούν το περιβάλλον μέσα στο όποιον θα μπορούσαν να ζήσουν κ' οι 'Ατθίδες της εποχής της 'Ασπασίας ή της εποχής του Λουκιανού. Σήμερα έχουμε 'Αθήνα και μέσα στην 'Αθήνα εγώ τουλάχιστο βλέπω να ζούν μοναχά 'Αθηναίες δέσποινες κι 'Αθηνωτίσσες κοπέλλες.

Γι' 'Αθηναίες λοιπόν και γι' 'Αθηνωτίσσες θα μιλούσα κ' εγώ αν έπρόκειτο να μιλήσω για τίποτ' άληθινό. 'Επειδή όμως πρόκειται να μιλήσω για ψεύτικο πράγμα, μεταχειρίζομαι ψεύτικη λέξη και σας παρακαλώ να μη μου κακομεταχειρισθήτε τις 'Ατθίδες μου.

Εδιάδασα πώς έγινε ή γίνεται — δεν ήξεύρω,

βλέπετε, αν ή παραφροσύνη αυτή κατέρωσε και να πραγματοποιηθή — κάποιος κοριτσίστικος Σύλλογος, «Σύλλογος 'Ατθίδων» καθώς τον έπιτοφόρησαν, με πρόεδρον τον κ. Μάρκο Σιγάλα και με σκοπόν... άπαγγελτικόν. 'Η παρουσία ενός κυρίου μέσα σε τόσα κορίτσια μου θυμίζει την παράδοση για τον 'Αχιλλέα, που μεταμφιεσμένος σε κορίτσι έμενε κρυμμένος σ'αυτ'ό Βασιλιά της Σκύρου Λυκόδημο. Δεν ήξεύρω αν την μεταμόρφωση αυτήν την υπέστη κι ο κ. Σιγάλας, για να είναι μόνος κύριος μέσα σε τόσα κορίτσια, καθώς δεν ήξεύρω αν μεταξ' των 'Ατθίδων υπάρχει και καμιά Διηθήμεια, για να μ'ας βγ' από τον περίφημον αυτό σύλλογον κανένας καινούριος Νεοπτόλεμος. 'Αρχαιολογική παρέκδοση αυτό, για να πεισθούν οι φιληνάδες μου πώς δεν λησμόνησα ακόμα την σοφία που άπεκόμισα από τα θρανία του 'Αρσκειού.

Εαναγουρίζω σ'έν Σύλλογο. Τι θα κάνουν τα καλά κορίτσια που τον ίδρυσαν; Θα παγγέλλουν ποιήματα, θα κάνουν φιλολογικές έσπερίδες, θα κοπανίζουν άέρα στο γουδί Νοδρώτατα ό'λ' αυτά κι άποδείξη τρανή πως μέσα π'ε τόσους Συλλόγους άσκοπούς, έγινε ή γίνεται κ' ένας Σύλλογος με σκοπό.

Χαλάλι του λοιπόν ο άρχαιοκαπηλικός τίτλος: Σύλλογος των «'Ατθίδων» και χαλάλι του κι ο άρ'ον προεδρός του κ. Σιγάλας, αν και μέσα σε τέτοιο σύλλογο, για πολλούς ούσιαστικούς λόγους, μόνον ο κ. Νέης θα είχε θέση, που άνεκάλυψε δ'κ' εξόμνησε 500,000 'Ατθίδες.

\* \*

Αν μου έδιναν την άδεια τα καλά κορίτσια κι αν ο κ. Σιγάλας δεν μου άπήγγελλε τον άναβαλλόμενο, θα τους σύσταينا να πάνε όλες τους, χωρίς τον κ. Σιγάλα ή τον κ. Νέη, ένα δεινόν στον «Παρνασσό». Εκεί θα ίδούνε τί κατέρωσε μια ευγενής 'Εγγλέα, ή λαίδη 'Ετζερτων, που έμεινε κάμποσον καιρό στο τόπο μας και που μένει τώρα το έργο της μαζί μας, όσο κι αν έφυγε αυτή γι' άλλου.

Τέτοιος σύλλογος μ'ας χρειάζεται, κορίτσια μου. Σύλλογος που να φτειάνει νοικοκυράδες. Σύλλογος που να συμπληρώνει τη μόρφωσή μας, που να μ'ας μαθαίνει, ό,τι δεν μαθαίνουμε στο σχολείο κι ό,τι το σπίτι σήμερα δεν μ'ας δίνει, γιατί κι αυτό άρχίζει να χλινά, άρχίζει από Ρωμαϊκό σπίτι, θεμελιωμένο στην ήθική και στο νοικοκυριό, να γίνεται φραγκολεβαντίνικο ψευτόσπιτο.

Να τί έπρεπε να κάνουν τα καλά κορίτσια και να τί κατορθώνοντας θα μπορούσαν να λέγονται με περηφάνεια 'Ελληνόπουλες κι όχι 'Ατθίδες του κ. Νέη ή παπαγάλλοι του κ. Σιγάλα — όπως κ' είναι σήμερα.

Η ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

Σημ. του «Νουμά». Θαρρούμε πως ή δ. 'Αροδαφνούσα δεν έχει και τόσο δικιο. Αν έταζε καλύτερα θα μάθαινε πώς δεν πρόκειται για σύλλογο, αλλά για μαθήματα άπαγγελίας που παραδίνει ο κ. Μάρκος Σιγάλας. Με το να διδάσκεται και να μαθαίνει ένα κορίτσι άπαγγέλλει δε ζημιώνεται, ούτε ξεχνάει το νοικοκυριό του. Το έναντίο μάλιστα, με την άπαγγέλια μορφώνεται, άποχτεί γούστο, συνειθίζει και να διαβάζει δικά μας βιβλία, Ρωμεία, κι όχι μονάχα φραγκίζικα, όπως κάνουν οι φραγκολεβαντινοπούλες μας. Ο κ. Σιγάλας καυχείται, μ'όλο του το δικιο, πως αν δε βγαίνουν όλοι οι μαθητές του, άρσενικοί και θηλυκοί, μεγάλοι καλλιτέχνες, βγαίνουν όμως όλοι φιλανθρωπιστές, κι αυτό δεν είναι λίγο.

## ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Κα Φραγκολεβ. «Ω, πώς ήθελα να είχα τη φωνή σου!

Κα Καλονορίδα. Σο' άρ'σαι λοιπόν τόσο πολύ;

Κα Φραγκολεβ. «Ω βέβαια, βέβαια! Βλέπεις, αν είτανε δική μου, θα μπορούσα να τραγουδά... και να τη σταματώ όταν ήθελα...»

Στον καταρράκτη του Καμπίζη πρόκειται να κατασκευαστεί ήλεκτρικόν σταθμός, όπου ή όρμη του νερού θα παράγει δύναμη 35,000,000 άλογα. Λογαριάζεται πως ή δύναμη θα κατορθωθεί να στέλνεται υπερβολικά μακριά και να κινά κάθε μηχανή που χρειάζεται.

— Της Κυρίας Φραγκόγλου τα μαλλιά φαίνονται τόσο λίγα. Πώς έπεςαν, ξέρεις; Μήπως είταν άρρωστη;

— Όχι, δεν είταν άρρωστη! Ο άνεμος είτανε δυνατός και της τάρηξε...

Στην Ούγγαρία τους δίγαμους τους καταδικάζουν να κατοικήσουν και με τις δύο τους γυναίκες στο ίδιο σπίτι. 'Αποτέλεσμα — έξλειψε δ'όποτε ή διγαμία. 'Η τελευταία καταδίκη έγινε στα 1880. Λένε πώς ο δίγαμος ύστερα από μι'ε μέρα δοκιμή έφυγε από το σπίτι του και πήγε γραμμή στο Φρενοκομείο.

— Έχτες τη νύχτα μπήκαν κλέφτες σπίτι μου, κι έτρεξα άμέσως να φωνάξω την άστυνομία.

— Τι, άρ'σαι τη γυναίκα σου μόνη μέσα στο σπίτι;

— Πώς μόνη; Δεν είτανε κι οι κλέφτες εκεί;

Και τώρα κι' άλλη προσβολή, για δαύτο να παινιέται

Και να γελάει που τόκαμε. Τότε δεν είμαι κι' άντρας, 'Αλλ' είναι αύ-ή, π'ε μείνουν με δίχως τιμωρία. Τέτοιες παρανομίες της. 'Αλλ' είτε είν' άνεψιά μου, είτε και π'ου συγγένισσα κι' άπ' όλους τους δικούς

Που του σπιτιού ο Θεός κρατά, κ' έτούτη κ' ή άδερφή της

Κακο θα 'είναι. Γιατί βέβαια κ' εκείνην και π'ε μ'ε φωνάξτε την. Την είδα μέσα και π'ε το κ' ήταν π'ε λυσισαμένη. Δν ήξερε τί έκανε. Γιατί συχνά ή ψυχή τους, λ'ότι, που μηχανή με κακή μες στο σκοτάδι, Προδίδεται μοναχή της. 'Αλλά μισό προπάντων 'Εκείνο, π'ε άφ'ου πιαστή στα κακουργήματά του, Με λόγια τότε προσπαθεί κι' αυτά να τα σπολήσει.

'Αντιγόνη.

Γυρεύεις άλλο τίποτε, παρ'ε να με σκοτώσης;

Κρέων

'Όχι, γιατί σ'αν έχω αυτό, μου φαίνεται όλα τάχα.

'Αντιγόνη

Τότε λοιπόν τί κάθεται; γιατί και δ'ε μ' άρ'σαι. Κανένα από τα λόγια σου, μηδ'ε και θ'ε μ' άρ'σαι.

Και τα δικά μου βέβαια στενοχωρούν έμένα. Μά δόξα μεγαλύτερη σ'αν που μπορούσα ναύρω, Παρ'ε στον τάφο βάζοντας το φίλτατο άδερφό μου; Κ'αυτοί, που τώρα δε μιλούν, θ'ε μ'επαινούσαν όλοι, 'Ο φόβος αν δεν κράταγε τη γλώσσα τους δεμένη. Κ' είν' ένα άπ' τα προνόμια τους π'όχουν οι βασιλιάδες,

Πώς ό,τι θέλουν μπορούν να λένε και να κάνουν.

Κρέων

'Αλλ' έτσι, άπ'όλους πούναι έδω, το λές έσύ μονάχα.

'Αντιγόνη

'Ετσι κι' αυτοί! μά ο φόβος σου τους έκλεισε το στόμα.

Κρέων

Δεν ντρέπεσαι λοιπόν, μ'ε αυτούς να μ'ην κρατάς μια γνώμη;

'Αντιγόνη

Μιά μάννα μ'ας έγέννησε, και πώς θα τον τιμήσω. Δεν τόχω βέβαια για ντροπή.

Κρέων

Δεν ήταν άδερφός σου

Κ' εκείνος όπου πέθανε μ'ε έτούτον πολεμώντας;

'Αντιγόνη

Ναι, και μ'ε εκείνον είχαμε μι'ε μάννα, έναν πατέρα

Κρέων

Δεν τον περιφρονάς λοιπόν, άφ'ου τιμάς τον άλλον;

'Αντιγόνη

Τέτοια, το ξέρω, μαρτυριάν εκείνος δ'ε θα δώσει.

Κρέων

Μά άφ'ου το ίδιο τον τιμάς μ'ε έτούτον τον άχρειο!

'Αντιγόνη

Γιατί δεν ήταν δούλος του, γιατ'ήταν άδερφός του;

Κρέων

Αυτός μ'ας έκατάστρεψε, μ'ας έσωσεν εκείνος!

'Αντιγόνη

'Αλλ'ιδίους νόμους άγαπούν οι θεοί του κάτω κόσμου.

Κρέων

'Αλλ' ο καλός με τον κακό δεν έχουν ίδια μοίρα.

'Αντιγόνη

Ποιός ξέρει, αν έτσι κρίνουν κ' εκεί στον 'Αδη κάτω;

Κρέων

Φίλος δ'ε γίνεται ο έχτρός, ούτε και σ'αν πεθάνη!